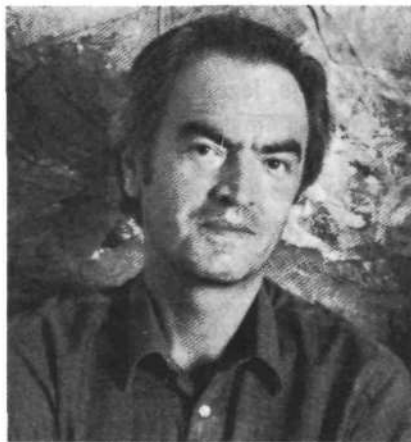

Telo, ki podrhteva v vodi

Andrej
Medved

S severa prihaja nema čreda,
z obal razcepljenega morja; kot igra,
ki v očeh razkriva sence. Spomin na bežna

srečanja poleti, ki v kolobarjih

vračajo poglede; breztežna stanja večnega zrcala.

* * *

Prezrt v nemiru, v sled
zapeljevanja; izžgan iz ust kot
prepoznavni liki; vročica pred požarom.

motna zvezda. Kot gosta

tekočina; kot telo, ki podrhteva v ledeni vodi.

* * *

Belina kože, rahel stik, prepredena

v znamenja usode; izdihan zrak, v mišici

otroške roke. Nešteto potovanj na konec dneva.

* * *

Razlit v glas, v soju prispodobe;
 kot nekaj, kar odseva v povečavi; sredica
 zemlje, jezera, vulkana; kot črna raztopljenka koža.

* * *

V spanec izhlapi, v mraz na
 oknih; v nevihtni zrak, v lepljive sanje;
 v daljni čas pred prvim rojstvom.
 V težko jadrovino sili, v koži gnezdi, pod
 vrhovi; v zrcalu igel, ki odsevajo
 tesnobo. Kot želja iz strahu, preboden kamen.

* * *

Selitev v usta, nezadržen sunek;
 skušnjava kot pasti pozabe. Odvisnost od
 telesa kot drsenje; dvorezni nož in lepki zrak samote.

* * *

Predrto grlo, prhka svilna krila

udarjajo v podobe tihožitja; na črti, ki

ločuje čelo od jezika in seva v goloto temnih hrbtov.

* * *

Zamenjani odmevi brez oblike;

zahteva po spreminjanju hitrosti; po gibanju
– lebdenju – v zavesti; kakor odtisi nog velbloda.

Ledena maska, potovanja k robu;

skoz ozko režo, skoz zaveso, lebdi v zenici
ravnotežja. V vrtincu dima, ki naplavlja jutra.

* * *

Snemljive igle v krznu losa,

utripanje očesa v slutnji groze; udarci strele

v brinovo grmovje; v drevesa ceder,

ki ležijo v pesku. Papirna sled razbitega zrcala.

V svetlikanju zrcala, jasne zvezde

Zasopli v glave, v zanke

stopnjevanja; neviden vzlet v globino
razžari oblake, in sence vžigajo požare; in

skrivajo glasove črede, ki vdirajo

skoz črne stolpe, kot tožbe v mahagonijevih

krošnjah. Ujete v mreže, v vlaknaste
obrazce, v svetlikanju zrcala, jasne zvezde.

* * *

V vodnjaku zakopane maske;
v cvetnem prahu, v vročici krogov,
naplavljeni leseni angel. Kot mehka ruda

iz rdeče gline, kot kamen,

ki prebija vodo, kot nemi krik v globini stolpov.

* * *

V zavesah dima, v črnih nišah,
kjer se prebujajo otroci, in s tujimi
pogledi zrejo vase; z globokimi zarezi na

čelu. V votlini zraste kamen,

v skrita usta; v obrisih se oglašajo
mufloni, kot žive sence se vrtinčijo glasovi.

* * *

V času zime zraste nova
žetev, poveže snope v obraščene
podobe, v izprane zemeljske obraze; kot
mavrična tetiva pada, v vrat

kamnitega laboda; ki se upogne v vetru
in lebdi v ledu, kot senca, zakopana v strugo.

* * *

Otrpli, slepi, govorijo v
jutra, in zadržujejo otroške sanje,
ki so ujete v peščene ure; da se razblinijo
v obujanju prostorov, da si
izprosijo besede molka in s smolo

hranijo odbegle jate. In perje
zlepijo z zvezdnim prahom; da prožijo

puščice v prazna gnezda, ki se

odpirajo kot rane, na hrbtih potopljene črede.

* * *

V jajcu spijo zastrupljene
ptice, zavite v oblačila ognja; in

lajajo kot neme črede v luno,

v obraze v kamnu, v ozke reže; v zalizane
dlani, v zaris papirja. V razrasti znamenj, na

neskončni poti, v hitrih, v razprtih zubljih;
kot noži v gladki cedrovini, ki pogasijo prvo žejo.

* * *

Izdihaš snov, ki te zapira
vase, izmikaš volno, ki zaprede zvezde,

in se potapljaš v jate divjih

srn; v zven polti, ki ti podarja bolečino;
v ponavljanje besed, ki jih izrekaš v grozi. Da

ti v iskre ne pršijo, v konice

žarkov, ki padajo iz ust na čela losov;
kjer se razlijejo v odmeve, v slepe stene zaobljube.